

KORDÉLY MÁRIA

A természet

Szeretem nézni az ér lüktetését,
a csermely csobogását,
a patak tiszta vizét,
a folyó sodrását,
a folyam hömpölygését,
a tó sima tükkrét,
a tenger végtelen mélységét.

Szeretem nézni a bukkánókat,
melyek halmokká alakulnak,
a dombok teve-púpját,
a hegyek vonulatát,
a csúcsok karcúságát,
a sziklák hasadékát,
az ormok zord vadságát,

Szeretem nézni a naplementét,
amikor jön a szürkesség,
s az alakok elmosódnak,
a sötétben árnyékok lopóznak...
majd késő este a csillagos ég alatt,
amikor az ég feketét ölt fel,
s mindent eltakar – jön a hajnal.

Szeretem érezni a szellő lágyságát,
a szél feltámadását,
a mennydörgést és a villámlást,
a vihar előtti csendet,
az orkán erejű szelet,
amely nyomaszt,
s karjaidba kerget.

Szeretem élni az életet, s remélni,
hogy örök lehet,
megfogni élő, eleven testedet,
mely bennem vágyakat kerget,
élvezni minden boldog percet,
amelyet nekem adott,
– mert élni, élni csak így lehet!

Az ünnep

Egész decemberben villámlott az ég,
mennydörgött a föld,
a félelem belőlem vulkánként kitört...
tele voltam indulattal,
hadakoztam önmagammal,
féltem éjszaka és nappal...
gyűlöltem a szeretet ünnepét,
nem találtam a hangulat melegét.
Ajándékozni szerettem volna,
és nem csak neked,
de te elfordultál,
ki sem nyújtottad a kezed,
önmagadat féltetted, és nem vetted észre,
hogy a másik fuldoklik,
és vágyik egy kis fényre.

— . —

Tudtam, hogy egyedül leszek,
az élettől most igazi leckét veszek...
Bezártam lakásom ajtaját,
ahol beáramlott a világ,
nem gyújtottam sem villanyt, sem gyertyát,
és álomba sírtam az egész éjszakát.